

El Diacrític | Actualitzat el 14/03/2020 a les 21:03

La solidaritat en temps de confinament

«Que ara el Marroc, i més de seixanta països, ens tanquin a nosaltres les fronteres ens hauria de fer rumiar. Perquè ni les fronteres ni les banderes no ens salvaran de res» | «Han començat a passar coses que, fins ara, només passaven lluny. Ho sabíem, però no ho patíem. Que és una manera de no saber-ho»

*«I m'adono que una gran esquerda s'ha obert als meus peus. Que, d'un dia a l'altre, visc en un altre món»
| Sincerely Media*

M'avorreixo. He passat de tenir perspectives d'accions gairebé diàries (algunes, solidàries) a no poder ni anar a fer un tallat al bar de la cantonada. I a més resulta que pertanyo a un grup de risc, aquell de la gent més gran dels 60 que, segons una tal Lagarde, ja ens hauríem de morir.

Dic que m'avorreixo i de seguida m'adono que és un privilegi que tinc. Que és un luxe, això de tenir una casa i avorrir-s'hi. Perquè, sense anar més lluny, qui ha de treballar n'ha de sortir cada dia, vulgui o no. Amb tots els riscos.

No fa ni una setmana que estàvem aturant un desnonament a Vic. No em puc ni acabar d'imaginar què deu ser patir la terrible ironia que et diguin des de tots els mitjans que et quedis a casa i, alhora, que te'n vulguin fer fora. O si ja n'ets fora. Si ets al carrer.

I anant una mica més enllà, les fronteres europees continuen insalvables, de fora a dintre: a Grècia i a Turquia la gent malviu i mor al ras, i les presons continuen plenes: això sí, que és confinament.

Que ara el Marroc, i més de seixanta països, ens tanquin a nosaltres les fronteres ens hauria de

fer rumiar. Perquè ni les fronteres ni les banderes no ens salvaran de res.

La casa em cau a sobre, que se sol dir. Vaig d'una habitació a l'altra. Obro l'aixeta i surt aigua freda, calenta. Obro el foc a la cuina i la petita flama blava, dòcil, està a punt. Obro la nevera, i hi ha menjar. (Encara que després hagi de fer equilibris amb les factures). Avorriment? La mateixa paraula ja és obscena.

I m'adono que una gran esquerra s'ha obert als meus peus. Que, d'un dia a l'altre, visc en un altre món.

Perquè han començat a passar coses que, fins ara, només passaven lluny. Ho sabíem, però no ho patíem. Que és una manera de no saber-ho. Però ara lluny ja no és enlloc.

Han aparegut iniciatives d'ajuda, sobretot entre la gent jove, que és de qui ens haurem de refiar. I a Nàpols la gent canta als balcons.

Costa d'entendre que, ara, la solidaritat passi per quedar-se a casa. De cara a cara amb la nostra solitud indefugible, només abrigades per quatre maons i les flors del balcó, que es van obrint i tancant. De cara a cara amb la volta dels estels, ara només un tros de cel que no sembla real. De cara a cara amb les muntanyes que semblen de cartró blau.

Des de la caverna de Plató, amb una perspectiva ben pobre. Si no és que, la perspectiva, la tenim al balcó del cor.